

ΕΛΛΑΣ

Δ. ΤΖΟΜΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 141 (36)

ΑΘΗΝΑΙ.— ΠΕΜΠΤΗ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1910

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Η ΜΙΣ ΕΘΕΛ ΛΑΜΣΟΝ
ΜΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΟΝΩΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

— "Ω ναι, με τους θεούς!.. Μ' έχει κουράσει η αγωνία του πολέμου. Αφού γεννήθη, δεν έπεσε μία ημέρα χωρίς να περιμένω...
— Μίαν νύκτα...
— Έστο... Τό αποτέλεσμα ενός αγώνος... Λοιπόν;
— Αφού κινδυνεύει να αιχμαλωτισθεί από τον εχθρό, δεν μπορεί να φύγει, ή σκληρά ανάγκη με υποχρεώνει να σε απομακρύνω του πατρικού σου ανακτόρου και να σε στείλω εις τό ιδιόν μου.
— Ως τί, αθάνατε;
— Ως αιχμαλώτον.
— Άλλ' ιδού και εδω είμαι αιχμαλώτης σου.
— Να, άλλ' όταν φθάσῃ ὁ Πολιορκητής, θά ἦμαι ἐνῷ αιχμαλωτός ἐκείνου, ἐνῷ ἂν σε κρατῶ εἰς χεῖράς μου, ἐξασφαλίζω τοῦλάχιστον τὴν ἰδίαν μου σωτηρίαν.
— Καί με υποδέχεται, αθάνατε, εἰς τὸ μαρτύριον τῶν μεγάλων ταλαιπωριῶν;

— "Οχι με τους θεούς, διά να σώσω τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ χάριν τοῦ γέροντος πατρὸς μου καὶ τῆς χώρας μου. Τὸ βασιλεῖον μας, ὡς γνωρίζεις, καὶ ἡ δυναστεία μας δὲν ἔχει ἄλλον διάδοχον, ἐκτὸς ἐμοῦ. Ἐνα μεγάλο κράτος στήριζεται εἰς τὴν ζωὴν ενός ἀνθρώπου. Χάρην τοῦ κράτους τοῦ ἐμοῦ εἶμαι υποχρεωμένος νὰ λάβω τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀπόφασιν.
— Τοῦλάχιστον, εἰν ἐπείκειτο νὰ ἀκολουθήσω σὲ εἰς τὴν αιχμαλωσίαν, θὰ ἐμετριάξω τὸ πόνο μου.
— Αφού, καὶ τοῦτο ἀποκλείεται, ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε νὰ σε συνοδεύῃ ὁ στρατηγός.

Ἡ Στρατοὺν ἐνόμισεν ὅτι ἐκτεπλήθη.
Ἐπείσαν ἀμέσως εἰς τὰ γόνατα, ἦνυσαν τὰς χεῖρας καὶ ἀνέβησαν τὸν τραυματιὸν, εἰπεν:

— Αἰθνήτα!.. προτίθω νὰ με θανατώσῃς, παρὰ ν' ἀκολουθήσω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.
— Ὁ Ἀντιόχος ἐξεπλάγη, ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου φράσεως.
— Συνέδω τίποτε; ἡρώτησε.
— Δὲν φαντάζεσαι πὲ ποῖον τρόπον μοι ἐπέβη ἡ χθὲς. Ἦτο ἡ πρώτη φορά πὸς ἐδοκίμασα εἰς τὴν ζωὴν μου τὸ μαρτύριον τοῦ ἡττημένου.
— Φίλιππε!... εἶπε με αὐστηρὸν τόνον ὁ Ἀντιόχος.
— Αἰθνήτα, ἄς μαρτυρήσῃ μόνη της. Ὅτι εἶπα ἥτο ἡ γυνὴ ἀλήθεια. Δὲν ἤδρια, με τοὺς θεούς.
— Ἰπάρχουν ἀλήθειαι, με τὰς ὁποίας μαρτυροῦν μόνον τοὺς κακοποιούς. Ἐς χάριν σου ζήτω, αἰθνήτα, μὴ μ' ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἂν θυνηθῇ ποτὲ, θὰ τοῦ ἀποδώσῃ καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν χάριν.
(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

29

Οὐδαίς πλέον εἰς τὰς δύο πόλεις ἐγνωρίζε τὸ μυστικόν του. Θὰ ἀπελάμβανεν ἀνέτως τὴν ἀγάπην του καὶ θὰ ἐνγυαλιζέτο, χωρὶς ἐμπόδια, καὶ μετὰ τοῦ αἰθέριου σώματος τῆς ἀγνῆς παρθένου, καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Τὴν νύκτα ἡ σεληνὴ ἔδυσεν ἐνωρίς.
Πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, σκότος βαθύ ἠπλώθη ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐλαφρὰ νεφέλαις τοῦ οὐρανοῦ ἠμπόδιζε τὸν φωτισμὸν τῶν ἄστρων καὶ καθίστατο πικρότερον τὸ σκότος.
Εἰς τοὺς ἔξω τοῦ λιμένος βράχους ἐπερίμενον ὁ Κλειτός μετὰ τὴν λήμειν.
Ὁ Λεάνδρος ἐνεκρίθη, ἐπεβίβασθαι καὶ ἀπέπλευσεν, ἐνῷ ὁ Κλειτός ἔμενεν ἐκεῖ, ἀναμένον τὴν ἐπιστροφὴν του.

Ἐνῷ τὰς κώπας με ταχύτητα, ἀνυπομονῶν νὰ ἴδῃ ἂν ἡ Πρῶ εἶχε τοποθετηθῇ, κατὰ τὴν συνηθειάν των, τὸν λύχνον παρὰ τὸ παράθυρον.
Τότε, ὡς ἐνόησεν, ὁ ἀναγνώστης, ἦτο τὸ σημειὸν ὅτι ἡ κόρη εἶχεν ἐλευθερίαν, τὴν ὥραν ἐκείνην, νὰ δεχθῇ τὸν Λεάνδρον.
Τίποτε ὅμως δὲν διέκρινεν ὑπὸ τὸ σκότος.
Λογιστοὶ ἀνήνυχτοι ἤρχισαν νὰ τὸν ταράσσουν. Προσεπάθει νὰ ἐνοήσῃ τί συνέβη, ὅτε ἐν μέσῳ τοῦ μαύρου σκότους εἶδε ν' ἀκτινοβολῇ ὁ λύχνος.
Οὕτω ὁ ἥλιος δὲν προσεῖται εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν τοιαύτην χαρμονίαν, ὅσην ἐπροξένησεν ὁ ταπεινὸς λύχνος εἰς τὸν Λεάνδρον.
Ενόησεν ὅτι ἡ στερεὰ καὶ τὰ πελάγη ἐρωτίζουσαν διὰ φωτὸς ἀπλήτου, ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι εἶχε φωτισθῇ ἡ σκοτεινὴ ψυχὴ του.
Ἐπετάχυνε τὸν δρόμον καὶ ἡ λείψος τὸν μόλις ἐφύπτετο τοῦ θάνατος ἐκ τῆς ταχύτητος μετὰ τὴν ἵππον ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ.

Ἄλλ' αἰφνὴς ἤκουσε φέρον ἔν τῇ θαλάσσῃ. Καὶ μετὰ μικρὸν ἤκουσεν ὀμιλίαν καὶ μετ' ἐλπίαν ἀκούσθαι μελάνων σμυτῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κινούμενων καὶ ἐνόησε τέλος ὅτι κάποιον πλοῖον ἤρχετο ἐξ ἀντιθέτου διευθίνεσθαι.
Ἐστράφη πρὸς τὰ δεξιὰ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν, ἀλλ' οἱ ἐν τῇ πλοίῳ ἀνελήφθησαν τὴν κίνησιν του καὶ ἰδοὺ, ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας, ἐξέλαμψαν ἀμέσως ὄρθες φλογισμέναι, τὰς ὁποίας ἤναψαν οἱ ἄγνωστοι ναυδάται.
Τὸ πλοῖον μετὰ τὰς ὁδοὺς κατέβηκε τὴν λήμειν τοῦ Λεάνδρου καὶ μετὰ μικρὸν τὴν ἐφθασε.
Ἐνόησεν ὁ Λεάνδρος, ὅτι τοῦ ἥτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ καὶ ἐστάθη.
Ἐάν δὲν πρόκειται περὶ κακοποιῶν, πρόκειται ἀσφαλὲς περὶ ἐρωτευμένων, εἶπε μία φωνὴ ἀπὸ τοῦ πλοίου.
Ὁ Λεάνδρος ἐφρίγγεν.
Ἡ φωνὴ ἐκείνη τοῦ ἥτο πολὺ γνωστὴ.
— Θεοί!... ἐβέβαιε κατ' αὐτόν, εἶνε τάχα ὁ Προκλής;
Δὲν ἠπατήθη.
Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦσαν ὁ Προκλής μετὰ τὰς Κυπρίας φίλας του καὶ ἄλλους πολλοὺς συγγενεῖς, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ νυκτερινῇ εὐωχίᾳ εἰς μίαν παραλίαν τῆς Σιτοῦ.

— Τί βλέπω; ἐκραύγασε πάλιν ὁ Προκλής, πληγνύων ἐγγύτερον τὴν ὁδοῦ, ὁ βασιλεὺς εἶδε:
— Τί βλέπω; ἐκραύγασε πάλιν ὁ Προκλής, πληγνύων ἐγγύτερον τὴν ὁδοῦ, ὁ βασιλεὺς εἶδε:

Μέχρι τῆς πρωίας δὲν ἐκοιμήθη ὁ Λεάνδρος, βασανιζόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, διότι ἀπέτυχεν ἡ συνάντησίς του μετὰ τὴν Πρῶ.
Μέχρι τῆς πρωίας ἔμενεν καὶ ἡ Πρῶ πρὸ τοῦ

ἀναισθητοῦ της παραθύρου ἀναμένονσα τὸν Λεάνδρον.

Καὶ μὴ γνωρίζουσα πὸς νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀποσίαν του, ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἀντὶ ὅς ἄλλοτε νὰ μεριδίσῃ, ὑπὸ τὸ φέλιμα τῶν πρωϊνῶν ἀκτίνων του, ἐκλινε καὶ ἐκλινε μάλιστα πολὺ.
Ἀργὰ, μετὰ τὴν ἀνατολὴν, ἡ ἡμέρα ἐστάθη εἰς τὸν φάλαγγόν της.
Ἦχε δύο σχεδὸν ἡμέρας νὰ τὴν συναντήσῃ.
Τί ἔργον, ἐπὶ τέλος, ἡ θεοπαῖνίς σου, τὴν ἡρώτισιν.
Μήπως ἐγὼ γνωρίζω; Ἰδοὺ ἀκόμη δὲν ἐπίστρεψε.
— Πῶς ἐκοιμήθηκες, κόρη μου, τὴν νύκτα;
— Ὡς συνήθως, κατεκλινθὲν ἐνωρίς καὶ ἐνωρίς ἐξύπνησα.
— Οἱ ὀφθαλμοί σου φαίνονται ὡς ἀφρονήσαντες.
— Ἰσως διότι πρὸ ἡλίου ἐκλινεσα.
— Διατί; ἡρώτησεν ὡσαύτ' ἐκπληρούμενος.
— Διὰ τὴν ἀποσίαν τῆς Σιτοῦ.
Ἐταλαίπωρος Πρῶ! ἐσκέπη κατ' αὐτὴν ὁ ἱερός. Περιμένει τὴν Σανθὴν, ἐνῷ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον.

Ἐσκέπητο τοιοῦτο τρόπον, διότι ἐνόησεν ὅτι ἡ Σανθὴ, ἐπιζήσκουσα τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ εἴδους χρηστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, θὰ παρέμενεν εἰς Ἀθήνας, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ, ὅτι ἡ θεοπαῖνίς εἶχε, σκοπεύει πρὸς τὴν μάχην καὶ τῆς Σιτοῦ καὶ τῆς Ἀθῆνας.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη διήλθεν ἀγωνιώδως καὶ διὰ τοὺς δύο βραδιάς.
Πρὸ πάντων διὰ τὴν Πρῶ, ἡ ὁποία δὲν κατόρθωνε νὰ ἐγγήσῃ; διὰ τὴν δὲν εἶχε μεταβῇ ὁ Λεάνδρος, ἐνῷ τὸ φῶς τοῦ λύχνου τὸν εἶχε προσκαλέσει. Μύρια ὑποφύια ἐδάρναναν τὸν νοῦν της, ἀλλὰ ἐβήχης καμμία.

Εἰς μάτην ὁ ἥλιος, μετὰ τὴν πλημυρίαν τῶν ἀκτίνων του, ἐσκόρπιζε τὴν χαρὰν εἰς τὸν ὑψηλὸν φάλαγγόν τοῦ πύργου της.
Ἡ Πρῶ, ἀπὸ καιροῦ τώρα, εἶλετο τὸν ἥλιον ὡς ἐχθρόν.
Κατέτασσε καὶ αὐτὸν μεταβῇ τὸν ἀνελθόντων εἰς τοὺς πόθους της, ἀφού, ἐνόσθ' ἐκυρίαρχε τοῦ οὐρανοῦ, δὲν τῆς ἦτο δυνατόν νὰ ἴδῃ τὸν Λεάνδρον.

Ἰπάρχουν περιστάσεις, κατ' ἂν αὐτὴς ὁ μέγας χαροποιός, ὁ μέγας φωτοδότης, γενεὴ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν φθίνειν.
Διὰ τὴν Πρῶ ἦτο ποθὴν καὶ συνεπὲς ἀγαπήν τὸ σκότος τοῦ μεσονυκτίου, τὸ ὥραλον σκότος, τὸ ὅποιο τῆς ἐπέτρπε νὰ συναντῇ τὸν Λεάνδρον, καὶ τὸ ὅποιο δὲν ἦτο δι' αὐτήν, εἰμὴ τὸ μέγα φῶς καὶ τὸ ἀθάνατον.
Ἐξ ὅλης τῆς ἡμέρας, περιμένονσα τὴν νύκτα, καὶ ἡγάπα ἔχῃ τὴν νύκτα τὴν ἀστροφειγῇ, οὕτως τὴν νύκτα τῆς γαλήνης, τὴν σεληνοφειγῇ, ἀλλὰ τὴν μαύρην νύκτα, τὴν ἱσοεραν, τὴν νύκτα ἔστο τὴν τρικυμιώδη, διότι κατ' αὐτὰς τὰς ὥρας τῆς ἀγριότητος τῶν φυσικῶν στοιχείων, οἱ ἄνθρωποι συνεπαίροντο βλοὶ καὶ ἐκρίπτοντο καὶ ἐκυρῶντο καὶ ἀτῆσαν τὸν κόρπον ἑλόν εἰς τὴν διέβασιν αὐτῆς καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ της.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΣΚΥΛΛΙΑ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ, ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ, ΥΠΗΡΕΤΑΙ, ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΙ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠρξάθη εἰς τὴν ἰδιάν του καταδωρ, ἀλλὰ κατέδωκε καὶ τὸν κύνα εἰς τὴν ἱστορίαν. Τρέφουν καὶ οἱ δύο πάθος πρὸς τὸ κυνῆριον, ἔχουν τὸ ἐνστικτον τοῦ ἀρρεῖν, ἐν μὴ λέξει ἔχουν κοινὰ ὁρεῖς. Ὁ ἄνθρωπος, ἀφού ἀπέκρινε τὸν κύνα σύντροφον, ἠθέλησε νὰ τὸν κἀμῃ καὶ βοηθόν του. Σήμερον δὲ ὁ κύων εἶνε ταχυδρόμος, κτενωματικός ὑπάλληλος, λαθρέμπορος, ἀντινομικός, ποιμὴν, ζωόμενος, λαγυδὸς ἔμπορος, γαλακτοπώλης καὶ νοσοκόμος.

Λάφυρα ἐπαγγέλματα, ἀνέκοντα ἄλλοτε ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐπιβάλλονται σήμερον εἰς τὸν κύνα τοῦ σύντροφου. Ὁ κύων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπάλληλος: Εἰς τὸ Ζεντιν ἐντὶ ἀντινομικοῦ κύνης, ἐξ ὧν τέσσαρες βελγικοὶ καὶ πέντε γαλλικοὶ, ἐπείσαν εἰς τοὺς ἀπάγους μέγαν ἔρπον. Ἐκαστος τῶν κυνῶν τούτων εἶναι ὡσιμὸς μέρος τοῦ στήναι τὸ κατέχει του. Ὁ ἐπὶ ἀσπάζει τὸν ληστὴν ἀπὸ τὸν λαίμω, ὁ ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κοιλίαν, ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς πόδας. Τὸ ὥραλον εἶνε ὅτι δὲν συλλαμβάνουν ἀδίκως, ὅπως πολλὰ ἀντινομικά ὄργανα.

Ἐν προσέφθον ὅμως οἱ κύνες μόνον τὴν ἐπιτηδεύσαν αὐτὴν. Εἶνε γνωστοὶ οἱ σωτῆρες κύνης τοῦ ἁγίου Βερνάρδου, οἵτινες σῶζον τοὺς ταξιδιώτας, ὅταν οὗτοι κινδυνεύουν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πύση, ἥτις τοὺς κατέπει. Φέρουν εἰς τὴν ἀρχὴν διακρίνον ἀρκετοὺς βάρους, ἀπὸ τὸ ὅποιον λαμβάνουν οἱ κινδυνεύοντες, ὅτι χρειάζεται διὰ τὰ ζωοποιοῦν.

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 1907 οἱ κύνες χρησιμεύουν καὶ δι' ἐμπορικῶν ἐργασιῶν. Κατὰ τὴν διάρκεια μάλιστα τοῦ Ρωσοπολεμικοῦ πολέμου, ἰστέ, κύνες, μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σα-χό, ἀνέδρον καὶ ἔσωσαν ἀποκρίντες τραυματίας ἐντελὸς ἐγκαταλείμετους. Εἶνε ἐπίσης δεξιοὶ νοσοκόμοι. Τούτῃ προσδόντων εἰς ἀσπάζει, ὅν θέτουν τοὺς τραυματίας, τοὺς ὁποίους οἱ κύνες μεταφέρουν μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Τοιοῦτοτρόπως οἱ νοσοκόμοι δὲν ἔχουν ἀνέγκην νὰ μεταφέρουν τὸν τραυματιὸν οἱ ἱδιοὶ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ στρατόπεδον.

Μεγάλην ἐπίσης ἐπιτηδεύσαν προσφέρουν οἱ κύνες εἰς τὴν βοιωτανίαν. Ἄς ἀρρίσκον ὅτι εἶνε καὶ ἐπιτηδεύται. Εἶνε καὶ ταχυδρόμοι τέλει. Ἐπεί κατέμπορος τῶν Παρισίων διακρίνει κύνα, ὅστις διακρίνει ἐφημερίδας καθημερινῶς. Ὅταν δὲ τοῦ ἴσου εἰς τὸν λαίμω δὲ φάλας οὖρον Βορδῶ, γνωρίζει ὅτι φέρει νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρσισιόν, ἀριθμὸς 69, ἀπὸ πτόμα.

Εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὸ Βέλγιον φοροῦν τὸν κύνα μετὰ δόξα πλῆθος γάλακτος, τὰ ὅποια διακρίνουν εἰς τὰς οἰκίας. Βοηθοὶ καὶ τοὺς λαγυδῶν ἐμπόρους. Τοὺς βλέπει αὐτοὶ νὰ βαδίζουν ὀκνῶ ὡς κατ' ἐκαστὴν, φέρωντες βάρους τοιαύτων ἢ καὶ πέντε χιλιάδων γραμμαρίων. Ἀντίθετος δὲ μετὰ πόσων ευχαρίστησιν ἐπαίρουν τὸν μόχθον τούτον, θάναμιεσε ὅτι οὐδόλος κοράζονται.

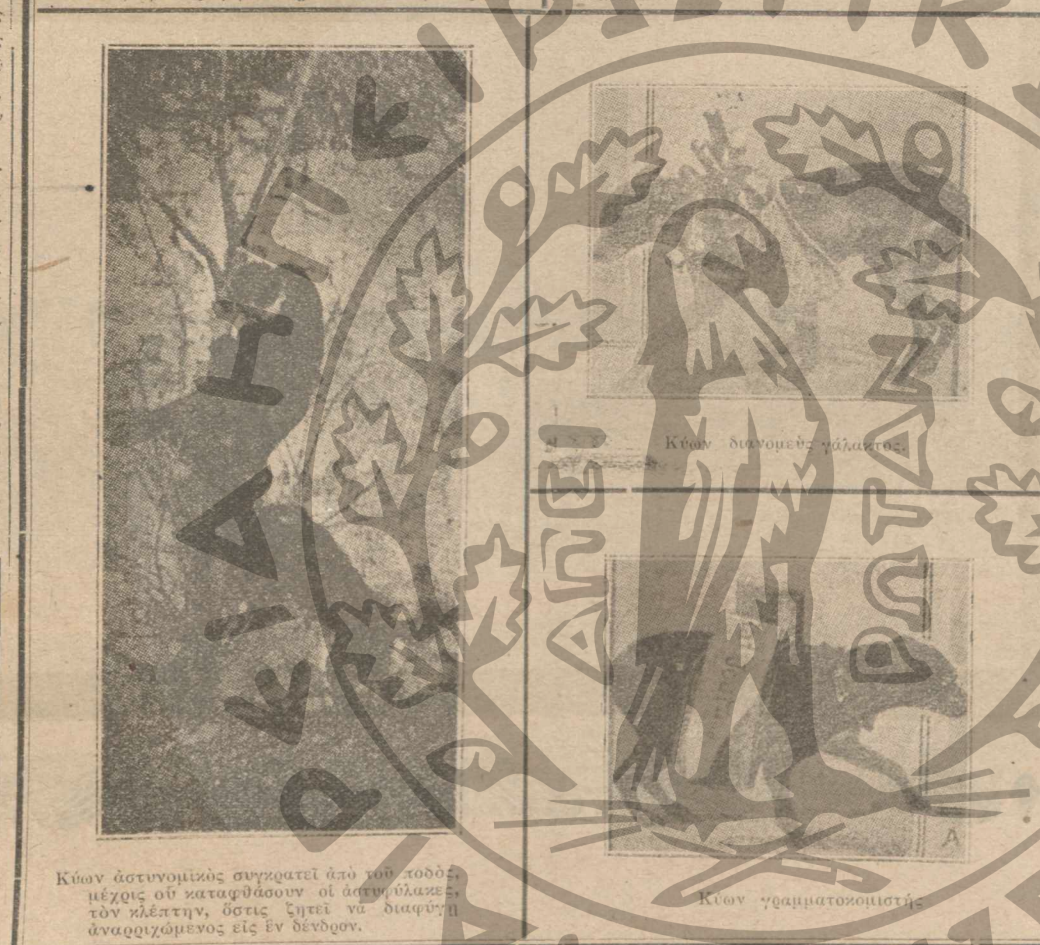
Οἱ κύνες χρησιμεύουν τέλος καὶ ὡς γκαρδία καὶ παραμένει παιδιῶν. Κάποτε δὲ εἰς κύων χρησιμεύει κηπουρὸς εἰς τὴν Σαβοΐαν. Τὸν χειμῶνα μάλιστα, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ἡλίου, σὺν καλῶς ἀκούσῃ ἐφαρκε καὶ ἕνα κλάδον, τὸν ὁποῖον ἐκποθεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου του.

Κύων νοσοκόμος πλησίον τραυματιῶν, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ ἀστυφύλας κοιμώμενος ἐντὸς θάμνων περιμένει νὰ φανῇ ὁ κλέπτης, τὴν ἰσχυρὰ τοῦ ὁποῖου ἀνεκρίνουν ὁ κύων, ὅστις εἰδοποιεῖ τὸν κύων τοῦ δι' ἐκπρόσωπον γαλλογαλλοῦ, ὅταν ὡς ἐμφανισθῇ ὁ κατεδικασμένος.

Κύων ἀστυνομικός ἀναγκάζει ἀπὸ τὸν ποδοὺ, μέχρις οὗ καταφύσθουν οἱ ἀστυφύλακες τὸν κλέπτην, ὅστις εἶται νὰ διαφύγῃ ἀναγκωζόμενος εἰς ἕν δένδρον.

ΣΑΜΟΣ (Βασίλ).—Τὸ ἑλληνικὸν Μῦσεον
(Ἀπ. Ἀντ. Γ. Ἀδαμίδης, ἐκ Κωνσταντινῶς).

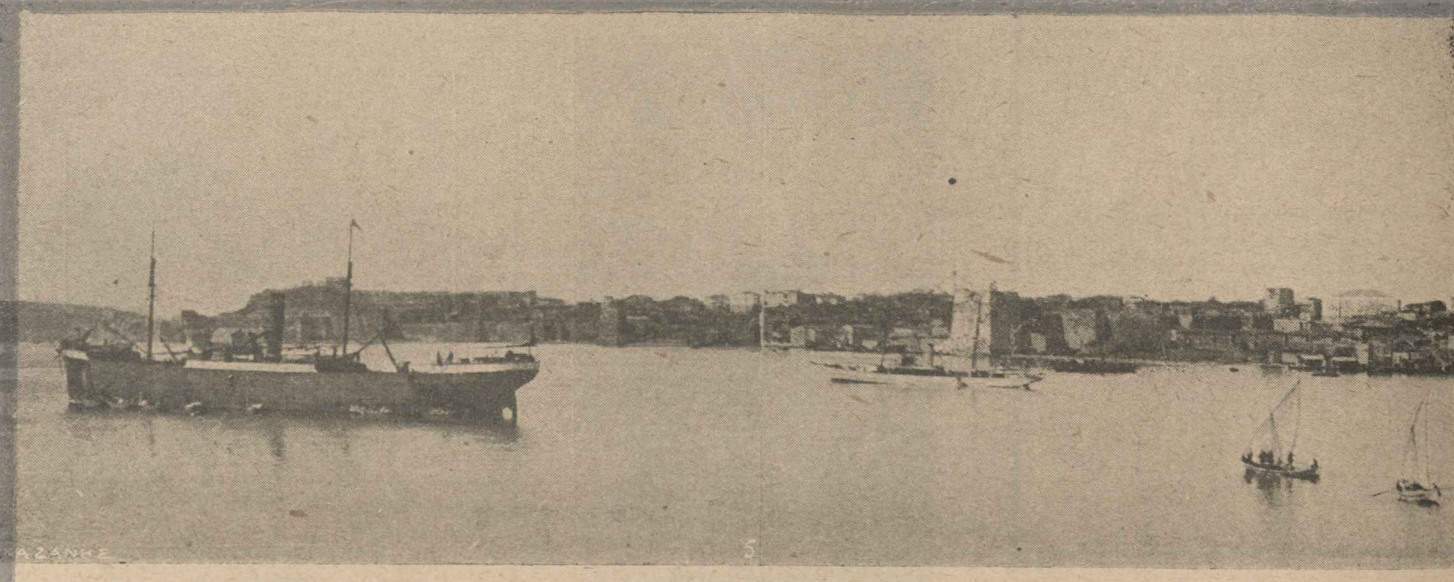
ΚΙΚΙΜΟΥΑΤΖΙΝΑ.—Τελειὸν πρὸς τὸν ποταμὸν
(Ἀπ. Ἀντ. Γ. Ζαμπουνῆς, ἐκ Πειραιῶς).

ΑΘΗΝΑΙ.—Ἐκδρομὴ εἰς Ἁγίαν Παρασκευὴν τῆς ἐν Ἀθήναις Κοιτικῆς Ἀδελφότητος
(Ἀποστ. Μιχ. Σαραντάκης, ἐξ Ἀθηνῶν).

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Π.Β. Οἰκογένεια εἰς τὰ
προπύλαια τῶν Ἀνακτόρων.

ΣΙΩΝΗ.—Ὁ λιμὴν. (Ἀποστολὴς Ἀνατ. Γ. Γρεννοῦσης, Λεωνίδης).

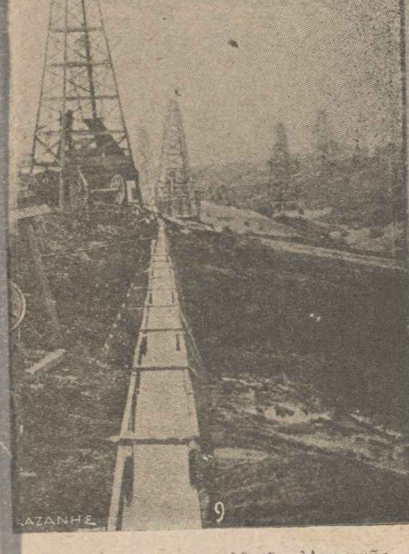
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Τὸ διδασκαλικὸν συνέδριον Κρήτης.

ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ.—Καλανδισαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου
(Φωτ. Ἰω. Λιαφάκη, Ἀπ. Μιχ. Μ. Παπαδόπουλος, ἐξ Ἱεραπέτρας).

ΧΟΡΙΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ
(Ἀπ. Ἀναστενάκου, Ἰλίου, ἐκ Πατρῶν).

Τὰ ἐν Μαμάκουσφιδ τῆς Ἀμερικῆς
πυλῶν πετρελαίων.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΚΑΦΗΡΕΑ ΚΑΤΑ 1821. Ὁ ἔργον τοῦ κ. Νικ. Καλλιμαχίδου, ἐξ Ἀθηνῶν.

ΚΡΗΤΕΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΩΝ

(Αποστ. α. κ. Ευάγγελος Γ. Ζουμπάνης, εκ Ρεθύμνου).

ΤΥΠΟΙΣ „ΚΡΑΤΟΥΣ“ Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1